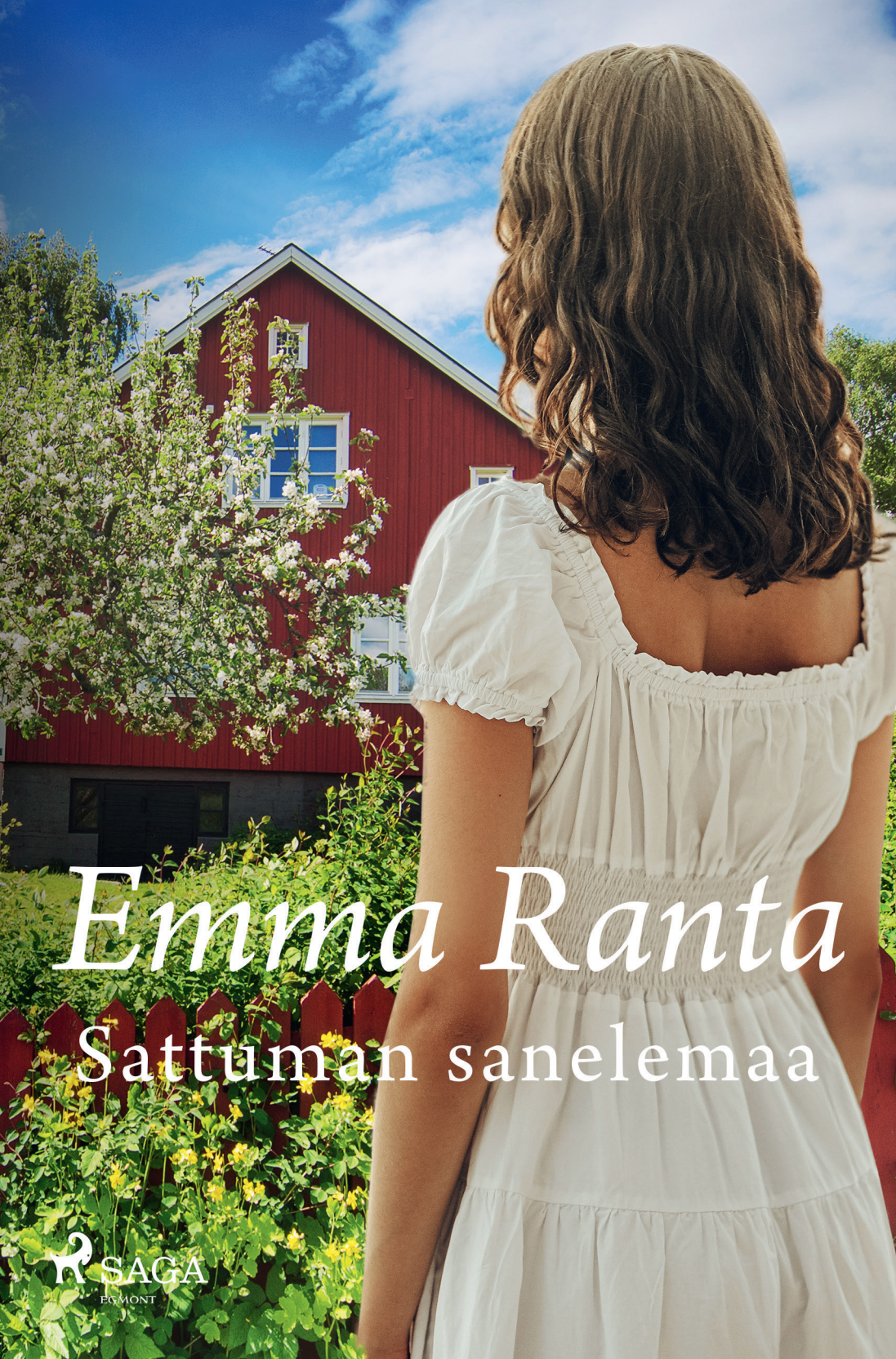

Emma Ranta

Sattuman sanelemaa

Emma Ranta

Sattuman sanelemaa

SAGA Egmont

Sattuman sanelemaa

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2018, 2025 Emma Ranta and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727247939

1st print edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2. DK-1120 Copenhagen

Pelastava enkeli

Elisa yllättyi siitä, että Mari soitti hänelle.

– Ei kai ole paha hetki? Mari kysyi.

– Ei ollenkaan, Elisa vakuutti. – Tulin juuri töistä kotiin ja mietin juuri, miten viettäisin illan.

– Tapasin äitisi kaupassa tässä yhtenä päivänä ja kuulin häneltä, että olet nykyään töissä täällä kotikaupungissa.

– Jep, sain neljän kuukauden sijaisuuden terveystieteiden alalla. Kun kauppaan sisältyi vielä asuntokin, tartuin syöttiin.

– Ai jaa, sijaisuus vain... No, on kaipa tuokin on parempi kuin ei mitään, Mari totesi. – En jutellut äitisi kanssa sen enempää, kun oli vähän kiire, mutta ajattelin, että pitääpä ottaa sinuun yhteyttä.

– Kiva, että soitit, Elisa sanoi ja yritti olla kuulostamatta vaisulta.

Ehkä hän ensin olikin hieman ilahtunut siitä, että ystävä vuosien takaa otti yhteyttä. He olivat olleet lukiovuosina hyvinkin läheiset, mutta sitten Elisa oli lähtenyt Helsinkiin opiskelemaan ja yhteydenpito oli vähitellen jäänyt. Muutama vuosi sitten hän oli

kuullut yhteisiltä tutuilta, että Mari oli saanut lapsen. Sen jälkeen ystävästä ei ollut kuulunut pihaustakaan, eikä Elisakaan ollut katsonut tarpeelliseksi kysellä kuulumisia.

Hän oli ajatellut, että he elivät ehkä nykyään liian erilaista elämää, jotta heillä voisi olla mitään yhteistä. Vaikka Elisa oli nyt jutellut Marin kanssa vasta muutaman lauseen verran, hän tiesi jo olleensa oikeassa.

– Ajattelin ehdottaa, että tapaisimme, Mari ehdotti innostuneena. – Ajattele, miten kauan siitä on, kun viimeksi olemme nähneet toisemme!

– Vuosiahan siitä on, Elisa myönsi. – Taisi olla joskus viisi tai kuusi vuotta sitten kun kesällä istuttiin iltaa rantaterassilla.

– Ja seuraavana kesänä en siellä sitten istuskellutkaan, sillä olin raskaana. Siihen loppui minun elämäni.

– Ei kai nyt sentään, Elisa naurahti. – Ihaniahan lapset ovat.

– No, sinähän et tästä asiasta voi mitään tietää, kun olet vapaa kuin taivaan lintu, Mari puuskahti. – Ei ole kovin kaksista, jos päivät pitkät ainoa juttukaveri on nelivuotias. Totta kai minä rakastan lastani, rakastan niin paljon että kipeää tekee, mutta ei se silti tarkoita sitä, etteikö lapsen kasvattaminen samalla olisi myös hyvin raskasta.

Elisa ei tiennyt, mitä sanoa.

– Olisi ihana jutella välillä jonkun ihan eri ympyröistä tulevan kanssa. Voitaisiin mennä kahville jonnekin.

– Mennään vain, jokin ilta vaikka. Se varmaan käy sinulle paremmin, Elisa arveli.

Kaipa Marin mies oli päivisin töissä, mutta hoitaisi lasta illalla.

– Totta kai käy, toinen vakuutti. – Kunhan ei kovin myöhään. Kuudelta voisi olla hyvä aika.

– Käy minulle, Elisa vakuutti.

– Mennäänkö jo huomenna? Ostarissa on sellainen kiva kahvila, josta saa jäätelöäkin. Tavattaisiinko siellä?

– Tehdään niin, huomenna kuudelta.

Marin takaa alkoi kuulua mekkalaa. – Nyt pitää mennä. Lap-
sen kanssa ei ole toivoakaan siitä, että saisi puhua rauhassa puhe-
limessa. Vaikka sinähän et sitä tietysti voi ymmärtää.

Elisa ihmetteli, miten Mari saattoi olla niin varma siitä, ettei
hänellä ollut vielä lapsia. Ehkä äiti oli ehtinyt kertoa sen kaupassa.
Tai sitten Mari piti itsestään selvänä sitä, ettei hän kuitenkaan olisi
saanut ketään. Niinhän se oli koulussakin ollut: Mari olisi saanut
melkein kenet tahansa, Elisa oli niitä, jotka sulautuivat tapettiin
ilman että heitä kukaan edes huomasi.

Marin puhelusta jäi outo apeus, vaikka iloinenhan Elisan olisi
pitänyt olla yllättävästä yhteydenotosta. Elisa oli jo luullut pääs-
seensä eroon kouluvuosien huonosta itsetunnosta ja huonom-
muuden tunteesta. Kun hän oli kuullut Marin äänen, hän oli
kuitenkin hetkessä liukunut ajassa 15 vuotta taaksepäin.

Vai oli terveyskeskuslääkärinä työskentely parempi kuin ei mi-
tään, Elisa puuskahti itsekseen. Häntä kiukutti ja nauratti samaan
aikaan. Tapaamisesta voisi tulla mielenkiintoinen.

– Ai, sinä otit tytön mukaan, Elisalta pääsi, kun hän näki Marin
lähestyvän kahvilaa.

Toinen oli viisi minuuttia myöhässä, vanha tapa sekin.

– Tietysti, miten niin en olisi ottanut?

– Ajattelin, että sinun miehesi... Niin no, en minä ajatellut
asiaa sen kummemmin. Ja totta kai on mukava tutustua myös si-
nun lapseesi. Mikäs sinun nimesi on? Elisa kysyi tytöltä.

Tämä pakeni äitinsä selän taakse ja katsoi häntä sieltä otsa
kurtussa.

– Inkeri, sanopas nyt kiltisti nimesi tädille.

”Tädille”? Elisa irvisti itsekseen. Tädiksikö hänen vielä pitäisi ruveta muksulle, joka katsoi häntä kuin suuren luokan rikollista?

– Inkeri on vähän ujo näin alussa, mutta sehän on ihan luonnollista. Olisi aika outoa, jos hän alkaisi heti jutella aivan vieraalle ihmiselle. Tehän ette ole koskaan tavanneet toisianne. Valitsin tämän kahvilan, koska täältä saa Inkerille sopivaa jäätelöä. Joka paikassa sitä ei ole.

– Onko hänellä sitten allergioita?

– Ei, ei mitään sellaista, mutta en halua hänen syövän sokeria ja lisäaineita, ne eivät ole hyväksi terveydelle. Täällä on tätä yhtä lisäaineetonta jäätelöä, se on sellainen herkku, jota voi silloin tällöin syödä.

– Se näyttääkin hyvin terveelliseltä, Elisalta sanoi ennen kuin ehti ajatella tarkemmin.

Siinä, missä tiskin parikymmentä muuta jäätelöä loistivat eri väreissä, Marin valitsema näytti kärsivän anemiasta. Itselleen Mari otti tiskistä kermamunkin, terveysvaatimus ei näköjään koskenut äitiä. Elisa päätyi valitsemaan kahvimukinsa seuraksi samanlaisen, sitten he etsivät pöydän hieman sivummalta.

– Inkeri tulee levottomaksi, jos on kovasti meteliä, Mari selitti.

– Onneksi täällä on tämä eri tila, jossa on vähän rauhallisempaa. Joko sinä sanot tädille hei, kulta?

Lapsi vastasi mutrustamalla suutaan entistä enemmän ja panemalla kädet mielenosoituksellisesti ristiin rinnan päälle.

– No, mitä sinulle kuuluu? Elisa kysyi ja kääntyi Mariin päin.

– Mitäpä sen kummempaa tässä voisi kuulua! Päivät menevät Inkeriä hoitaessa, se on minun elämäntehtäväni nyt.

– Etkö sitten ole missään töissä? Tyttöhan on jo neljän.

– Nelivuotias on kuule vielä aika pieni! Ymmärtäisit sen, jos

sinulla itselläsi olisi omia lapsia. Haluan, että hänellä on rauhallinen lapsuus ilman ylimääräistä vouhotusta. Kun tietää, millaisia tautipesiä tarhat ovat, niin olisin kyllä täysin edesvastuuton äiti, jos sinne lapseni laittaisin. Minä kuolisin omantunnontuskiini, jos sellaista lapselleni tekisin.

– Sinä olet varmasti tehnyt ihan oikean ratkaisun, Elisa kii-rehti sanomaan ja mietti kuumeisesti, mistä muusta voisi puhua.

Näytti siltä, ettei Marin maailmaan mahtunut muuta kuin lapsi. – Missä sinä olit töissä ennen äitiyslomaa? Silloin, kun me olemme viimeksi tavanneet, sinä muistaakseni opiskelit kaup-paoppilaitoksessa.

– Se jäi kesken, kun tulin raskaaksi. En pystynyt keskittymään enää opintoihin, ja olisihan se ollut raskastakin odottavalle äi-dille.

Sekin siis jäi kesken, Elisa huokaisi mielessään. Niin kuin oli jäänyt pari muutakin koulua lukion jälkeen. Mari oli ensin ha-lunnut hammashoitajaksi, ja päässytkin kouluun. Pian hän oli kuitenkin huomannut, ettei se sittenkään ollut hänen juttunsa. Sen jälkeen Mari oli aloittanut atk-alan koulutuksen, sieltäkään hän ei ollut saanut papereita.

– Kunhan Inkeri menee kouluun, etsin itselleni työpaikan. Nyt tyttö on tärkein, Mari selitti samalla kun alkoi lapioda jäätelöä lapsen suuhun.

Hän oli ensin kehottanut tyttöä syömään itse, mutta tämä oli alkanut pudistella päätään kurnahdellen samalla kummallisesti.

– Eikö olisi joskus mukava viettää omaakin aikaa? Elisa kysyi varovasti. – Tarkoitin, että varmaan miehesi on mielellään työn kanssa niin, että pääset jonnekin.

– Ei minulla ole miestä.

– Ei ole miestä?

Elisan suu loksautti auki. Hän muisti aivan varmasti, että joku oli näyttänyt hänelle Marin hääkuvaa. Mies oli ollut komea ja Mari kaunis kuin prinsessa, niinhän kaikki hääpäivänään olivat.

– Ilkka muutti viime syksynä pois kotoa.

– Ohoh, miksi ihmeessä?

– Koska hän huomasi, ettei lapsiperheen arki sittenkään ollut sitä, mitä hän elämältään halusi, Mari totesi kuivasti. – Ilkka olisi halunnut meille kahdenkeskistä aikaa. Olisi pitänyt viedä Inkeri isovanhemmille yökylään, kaikkea sellaista päätöntä. En tietenkään voinut suostua sellaiseen. Lapsen on oltava elämän pääasia, muille kotkotuksille on aikaa sitten myöhemmin. Ilkka olisi halunnut myös toisen lapsen, on siinäkin idea!

– Aika monet kyllä haluavat lapselleen sisaruksen...

– Minä en ikinä voisi tehdä sellaista Inkerille! Hänellä on oikeus vanhempien jakamattomaan huomioon. Tai siis äitihän hänellä tällä hetkellä vain on.

– Kai hän nyt sentään isänsä kanssakin aikaa viettää.

Elisa olisi halunnut lähteä kävelemään, mutta hyvät tavat estivät häntä tekemästä niin. Mari huokui niin suunnatonta katkeruutta lapsensa isää ja koko maailmaa kohtaan, että sitä teki pahaa katsella ja kuunnella.

– Sanoin Ilkalle, että ellei vanhemmuus kiinnosta, pysyköön sitten kokonaan poissa! Ei minun lapseni tarvitse mitään puolikkaita isiä, Mari tuhahti. – Hän uhkasi viedä asian oikeuteen, vieköön! Jos tuomareilla on vähänkään järkeä päässään, he ymmärtävät kyllä lapsen parhaan.

– Puhutaanko jostain muusta? Elisa ehdotti.

Inkeri muuttui entistä umpimielisemmän näköiseksi. Lapselle ei voinut olla hyväksi kuunnella, miten äiti haukkui isää. Mitä Mari oikein ajatteli puhumalla tuollaisista asioista lapsen aikana!

– Inkeri, otaapa tästä lisää jäätelöä...

– Minä haluan pullaa!

Tyttö ei siis sittenkään ollut mykkä, Elisa hymähti itsekseen.

– Kulta, et sinä voi syödä pullaa, tiedät sen. Olet ihan liian pieni syömään pullaa, Mari vastasi.

Mari kaiketi huomasi Elisan hämmentyneen ilmeen, koska ehätti selittämään, että Inkeri söi vielä enimmäkseen nestemäistä ruokaa. – Toki hän syö leipää, kun ensin murustelen sen aivan pieniksi paloiksi.

Elisa oli vähällä kysyä, menisikö Mari tyttärensä mukana kouluunkin pienimään tämän ruoan.

– Oikeastaan minulla oli asiaakin, Mari aloitti hetken kuluttua.

Inkeri oli saanut jäätelökipponsa tyhjäksi. Mari oli houkutellut tytärtään läheiselle leikkipaikalle.

– Nyt on sopiva hetki mennä, kun siellä ei ole muita lapsia, Mari oli perustellut.

Elisalle jäi epäselväksi, miksei tyttö voinut mennä sinne silloin kun siellä oli muita. Eipä tyttö sen puoleen olisi edes uskaltanut tehdä niin. Inkeri tuntui pelkäävän niin vieraita ihmisiä kuin kovaa ääniäkin. Kun joku alkoi nauraa lähistöllä, tämän suu alkoi vapista, eikä itku ollut kaukana.

– Mikä idiootti! Mari puuskahti naurajalle ja veti tytön itseään vasten. – Jos on pakko hirttua tuolla tavalla, sen voisi tehdä koton.

– Niin, mitä asiaa sinulla on? Elisa kysyi varovasti.

– Kun kuulin, että olet muuttanut takaisin kotikaupunkiin, tulin ihan valtavan iloiseksi, Mari sanoi ja hymyili ensimmäisen kerran heidän kahvisessionsa aikana.

Jotain iloa maailmassa siis sittenkin oli. – Olen vähän harmittellut sitä, ettei tuttavapiirissäni ole ketään lääkäriä.

– Miksi sinä lääkäriä kaipaat? Onhan tässä kaupungissa toimiva terveyskeskus.

– Sinne en Inkeriä veisi edes äärimmäisessä hädässä. Ajattelin, että sinä saat ryhtyä hänen omalääkäriksensä.

– Ei meillä ole omalääkärisysteemiä.

Elisa ymmärsi kyllä, mitä Mari ajoi takaa, mutta leikki tyhmää. Mari ei voinut olla tosissaan, eihän? – Joskus takavuosina sellaista kai kokeiltiin, muttei se oikein onnistunut, Elisa sanoi.

– Minä tarkoitin sitä, että olisit Inkerin omalääkäri yksityisesti, siis työpaikkasi ulkopuolella, Mari täsmensi.

– Nyt en ihan käsitä, mihin sellaista tarvitaan. Onko hän sitten sairas?

Elisa yritti puhua niin hiljaisella äänellä, ettei tyttö kuulisi.

– Ei ole sairas, eikä ole koskaan ollut, Mari torjui jo ajatuksenkin. – Ja juuri siksihän minä sinun puoleesi käännyinkin, ettei jatkossakaan tulisi mitään sairautta. Voisit vaikka kerran tai pari kuukaudessa tarkistaa, että kaikki on hyvin. Niin monilla lapsilla on korvatulehduksia, hirvittää ajatella sitä, että Inkerillekin tulisi.

– Sinun ideasi ei ole hyvä, Elisa keskeytti Marin ja yritti olla mahdollisimman jämäkkä. – Sillä tavalla ei vain ole tapana tehdä. Jos lapselle tulee korvatulehdus, hänet viedään terveyskeskukseen. Mitä epäselvää siinä on?

– Ja sen jälkeen hänellä on sitten kaikki muutkin taudit, ei kiitos! Hirvittää ajatella niitä kaikkia räkänokkiakin, joita odotushuoneessa voisi olla samaan aikaan. Entä jos Inkeri saa jonkin vakavamman taudin?

– Sellaisia ei Suomessa juurikaan liiku, Elisa rauhoitteli. – Sitä vartenhan on rokotukset.

Paluu kotikaupunkiin tuo mukanaan uusia tunteita ja salaisuuksia.

Lääkärinä työskentelevä Elisa on tottunut muuttamaan pätkätöiden perässä ympäri Suomea. Nyt edessä on kuitenkin sijaisuus kaupungissa, jonka nainen on jättänyt taakseen jo kauan sitten. Paluu ei ole helppo, sillä Elisasta on aina tuntunut, ettei hän ole kotikonnuillaan kovin toivottu vieras. Hän päättää kuitenkin tarttua härkää sarvista ja selvittää, mistä paikkakuntalaisten penseys johtuu.

Elisan asettuessa kaupunkiin hän törmää sattumalta jääkiekkoa pelaavaan Arttuun. Elisa auttaa miestä tiukan paikan tullen, mutta onko tämän tuttavallisuudessa kyse lopulta muustakin kuin kiitollisuudesta? Oli miten oli, mies ja tämän pieni tytär alkavat ilmaantua säännöllisesti Elisan tielle. Onko kyseessä kohtalon ohjaus vai puhdas sattuma?

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.